

Arrest

nr. 313 161 van 19 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 augustus 2022.

Op 30 augustus 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtöe machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 25 september 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtu origine. U bent geboren in 1993 in L., district Q. in de provincie Laghman waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer,

zussen en uw vrouw en kinderen. Uw familie is bij uw aankomst in België verhuisd naar Jalalabad. U praktiseert de soennitische islam. U bent niet naar school geweest. U werkte voor twee buitenlandse organisaties.

U werkte van 2009-2011 als schoonmaker voor de buitenlandse organisatie "ACEN" op een militaire basis. De taliban kwamen dit te weten en vroegen de imam u de boodschap te verkondigen dat u zich bij hen diende te presenteren in het district. Uw vader ging in uw plaats. De taliban zeiden hem dat u uw werk diende te stoppen, anders zouden ze u vinden en doden. Toen uw vader terugkwam, besloten jullie dat u dit werk niet meer ging doen. U werkte vervolgens tien jaar in de winkel van uw vader zonder problemen te kennen met de taliban.

Ongeveer twee maanden voor de machtsovername van de taliban van augustus 2021 besloot u omwille van financiële problemen om voor het programma "NMS" [NMS-GVS] te werken op de militaire basis te Gamberi. U diende er in de werkplaats mee te helpen met het opruimen van ontmantelde voertuigen. Op een dag in de periode van de machtsovername kwam u van uw werk thuis en besloot u omwille van de verergerde veiligheidssituatie naar uw paternale oom in Jalalabad te vertrekken.

De volgende dag al kwamen de taliban naar uw huis en vroegen uw vader waar u was. Toen uw vader hen inlichtte dat u er niet was, gingen ze weg. Twee dagen later kwamen ze terug en hetzelfde tafereel speelde zich af. Nog eens drie dagen later, hadden de taliban er genoeg van, kwamen ze uw huis binnen, doorzochten het en sloegen uw vader waardoor deze meerdere breuken opliep. De taliban lieten uw vader verstaan dat ze hem zouden meenemen als u niet aan hen gepresenteerd zou worden. Ongeveer negen dagen na de machtsovername besloot uw familie dat u uw land van herkomst diende te verlaten. U verliet Jalalabad en ging richting Kaboel en Nimroz.

U reisde via Iran naar Turkije en na een verblijf van acht maanden, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na één maand zette u uw reis verder via Servië en Hongarije door naar Oostenrijk waar u op 26 juli 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na een verblijf van drie dagen zette u uw reis via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 3 augustus 2022 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 4 augustus 2022. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Oostenrijk, maar u bleef in België.

Na uw vertrek, kwamen de taliban u nog altijd zoeken. Toen u in Turkije was aangekomen, hoorde u dat de taliban uw vader hadden meegenomen. Door de bemiddeling van de malek, de dorpsouderen en uw paternale oom werd uw vader na drie dagen vrijgelaten. Sindsdien heeft uw familie geen problemen meer gekend met de taliban.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij u ervan verdenken spionagediensten te hebben geleverd aan de vorige overheid wegens uw samenwerking met buitenlandse organisaties.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw werkbadge van de organisatie ACEN, een kopie van uw badge van NMS, een kopie van meerdere familiefoto's, een kopie van de medische documenten van uw moeder en vader, en een kopie van twee van uw appreciatiecertificaten.

Op 21 september 2023 bezorgde u het CGVS nog enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat zij u ervan verdenken diensten te hebben geleverd aan de vorige overheid gezien uw eerdere samenwerking met buitenlandse organisaties en overheidstroepen. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Een eerste element betreft uw tewerkstelling bij buitenlandse organisaties. Zo stelt u dat u in 2009, twee jaar tewerkgesteld was op een militaire basis, waar uw taken bestonden uit het poetsen en opruimen van materiaal voor een buitenlandse organisatie op een militaire basis (CGVS, p 6). U stopte met deze job na een waarschuwing door de taliban. Twee maanden voor de machtsovername van de taliban werkte u opnieuw voor een andere buitenlandse organisatie en het Afghaans leger op de militaire basis Gamberi, waarbij u meehielp met het opruimen van onderdelen van ontmantelde voertuigen (CGVS, p 6). Alhoewel het CGVS niet betwist dat u in 2009 tewerkgesteld was op een militaire basis, volstaat dit niet om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus.

Zo blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden voor de buitenlandse organisaties of overheidstroepen hebben gewerkt (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 74-75; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, p. 67-68).

Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van buitenlandse organisaties heeft afgekondigd. Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering of buitenlandse troepen worden gevisieerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden (waarbij er gevallen bekend zijn van dorpelingen die tolken van buitenlandse troepen verraden, omwille van een toentertijd slechte behandeling van de lokale gemeenschap) of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Er wordt ook melding gemaakt van veiligheidsincidenten, die kaderen in persoonlijke vendetta's, waarbij de collaboratie met de buitenlandse troepen wordt gebruikt tegen deze personen. Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met uw profiel, met name een schoonmaker voor een bouwbedrijf. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij u op uw eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen.

Echter kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u wegens deze job gehad zou hebben. Talrijke vaag-en tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Zo stelt u dat u na twee jaar bedreigd werd door de taliban om uw werk op de militaire basis neer te leggen (CGVS, p 6). De imam van de moskee zou uw vader ingelicht hebben dat de taliban uit een ander dorp in uw district u zoekt (CGVS, p 7). Allereerst gaan de taliban, een groepering gekend om zijn agressieve daden, hier wel heel omslachtig te werk. Zeker omdat u een beeld schetst van de taliban die alles konden doen met mensen met wie ze een probleem hadden (CGVS, p 10). In uw geval echter laten ze enkel via de imam weten dat u wordt gezocht. U stelde bovendien dat niemand in uw dorp wist dat u die job had (CGVS, p 9). Het is dan ook merkwaardig dat talibanleden uit een ander dorp hiervan op de hoogte zouden zijn geraakt. U vermoedt dat de chauffeur die u van en naar de militaire basis bracht, de taliban zou hebben ingelicht (CGVS, p 12). Aangezien u een beeld schetst van de veiligheidssituatie in uw dorp waarbij er niemand uit uw dorp bij de taliban was aangesloten (CGVS, p 11), is het niet geloofwaardig dat deze dorpeling, die de moeite nam om u elke dag van en naar de militaire basis te brengen, er voor zou kiezen om de taliban uit een ander dorp in te lichten over uw werkzaamheden (CGVS, p 9, 11 en 13). Daarenboven stelt u dat u onmiddellijk nadat u deze bedreiging ontving, bent gestopt met uw werk op de militaire basis (CGVS, p 7). Tien jaar lang ondervond u geen problemen meer met de taliban, ondanks dat u ook in de regio bleef wonen. Volgens uw verklaringen was alles toen "rustig" (CGVS, p 7). De vraag rijst waarom u na de machtsovername van 2021 dan plots toch ernstige problemen kreeg met de taliban. Dat u omwille van deze samenwerking tien jaar voordien voor een buitenlandse organisatie nog gevisieerd zou worden door de taliban is gezien voorgaande vaststellingen niet aannemelijk.

U stelde dat u kort voor de machtsovername toch weer aan de slag ging op een militaire basis, nu voor een andere organisatie en kort voor het Afgaans leger, waardoor u nog steeds gevisieerd wordt door de taliban. Aan uw tewerkstelling op de militaire basis van Gamberi in 2021, twee maanden voor de machtsovername van de taliban, kan het CGVS echter geen geloof hechten. Allereerst dient opgemerkt te worden dat u, gezien uw geschetste voorgeschiedenis met de taliban, al een enorm groot risico neemt door net wanneer de veiligheidssituatie in Afghanistan achteruitgaat, een job aan te nemen op een militaire basis. U stelt dat u geen andere keuze had en omwille van financiële redenen besloot om deze job te aanvaarden (CGVS, p 10). Wegens de gezondheidsproblemen van uw moeder dienden jullie immers de winkel te verkopen waardoor jullie geen inkomen meer hadden. Gelet op het feit dat uw paternale oom een winkel heeft in Jalalabad, waar uw familieleden zich na uw vertrek uit Afghanistan bevinden (CGVS, p 4-5) had u dus een betere en veilige optie om aan geld te geraken dan weer te gaan werken op een militaire basis. Daarenboven dienen er ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij uw gebrek aan zorgvuldigheid omtrent uw werk op de militaire basis van Gamberi. Het is uw voormalige baas die degene is die u wijst op de gevaren en stelt dat u misschien weer problemen zult krijgen als u op de militaire basis zou beginnen werken (CGVS, p 11). Uw antwoord aan hem dat u zal werken tot zij [de taliban] het te weten komen, valt niet te rijmen met het beeld dat u schetst van desbetreffende groepering, als zijnde "wilde mensen" waar iedereen bang van is (CGVS, p 10-11). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor al op de helling gezet.

Het CGVS kan bovendien geen geloof hechten aan uw tewerkstelling op Gamberi basis in 2021 en de problemen die u hierdoor zou hebben ontvangen door uw vage en oppervlakkige verklaringen omtrent uw werk. Wanneer u tot drie maal toe gevraagd wordt wat die organisaties deden, waarvoor u tewerkgesteld was, antwoordt u telkens hetzelfde: namelijk dat u het niet weet maar dat ze "iets met constructie" deden (CGVS, p 7). U gevraagd om anekdotes of verhalen te vertellen, blijft u het antwoord wederom schuldig

(CGVS, p 9). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw toegangsbadge. Zo stelt u aanvankelijk dat u uw kaarten hebt afgegeven tijdens de val van de voormalige overheid en dat u dus geen bewijs mee hebt van uw werk in 2021 (CGVS, p 11). Ook op de DVZ verklaarde u dat u de buitenlanders uw badge hadden afgepakt na de machtsovername (DVZ – informatiefiche, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u dan even later toch een kopie neer van deze badge en stelt u dat er toch één van die kaarten in uw zak bleef en ze een andere kaart voor u maakten (CGVS, p 17). Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Over de problemen die uw collega's zouden gekend hebben blijft u ook op de vlakte. Zo weet u niet of de taliban ook naar hun huis zijn gekomen en stelt u dat ze mogelijk gevlucht zijn "misschien omwille van dezelfde problemen" (CGVS, p 15). Zelf hebt u uw problemen niet besproken met uw collega's omdat zo'n dingen "niet gedeeld werden" (CGVS, p 15) en hebt u ook geen contact meer met hen (CGVS, p 15). Uw desinteresse in het lot van uw collega's doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees.

Over de huisbezoeken van de taliban blijft u ook op de vlakte. U gevraagd wie deze taliban waren die u en uw vader bedreigden, stelt u dat het "mensen waren zoals wij" (CGVS, p 12). Bovendien weet u niet hoe ze uw adres wisten (CGVS, p 13). Dat de taliban zich tot tweemaal toe laten afwimpelen door uw vader die hen zegt dat u niet thuis bent (CGVS, p 12), valt niet te rijmen met het beeld dat u van deze groepering heeft geschetst (zie supra). Bij het eerste huisbezoek laten de taliban ook nog eens weten dat ze zullen terugkomen (CGVS, p 14) en zeiden ze bovendien tegen uw vader dat ze hem zouden meenemen als hij u bij een volgend bezoek niet aan hen zou overhandigen (CGVS, p 12), toch neemt uw vader geen veiligheidsmaatregelen (CGVS, p 14). Hij kon namelijk net zoals u, naar zijn broer, uw paternale oom, zijn gevlucht in Jalalabad, iets wat hij overigens pas negen maanden na uw vertrek zou doen (CGVS, p 4-5). Zelf bent u nog tien dagen na de machtsovername in uw land van herkomst gebleven terwijl de taliban uw huis tot drie maal toe hadden bezocht (CGVS, p 12 en 13). Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren, ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden en u niet eerst nog eens zouden waarschuwen. De afwachtende en nonchalante houding van u en uw vader staat bovendien in contrast met de lokale veiligheidssituatie, waardoor de geloofwaardigheid en ernst van jullie vrees in ernstige mate wordt ondermijnd.

Verder hebt u de problemen die uw vader zou gekend hebben omwille van uw werk niet aannemelijk gemaakt. Zo stelt u dat uw vader werd meegenomen door de taliban maar dat hij door middel van bemiddeling na drie dagen werd vrijgelaten (CGVS, p 13). U gevraagd of u of uw familie de politie of malek hadden ingelicht over deze bedreigingen van de taliban, antwoordt u dat dit niet kon aangezien de taliban de macht toen al had overgenomen (CGVS, p 16). Wanneer de protection officer u dan tot drie maal toe vraagt hoe de maleks dan nog konden onderhandelen met de taliban om uw vader vrij te laten, antwoordt u telkenmale naast de kwestie (CGVS, p 16). Wat er ook van zij, na uw vaders vrijlating, is uw familie verhuisd naar Jalalabad en hebben ze geen problemen meer gehad met de taliban gezien zij "nu niet meer in gevaar zijn" (CGVS, p 16 en 18), waardoor u er dus niet in slaagt aannemelijk te maken dat er een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

De documenten die u hebt voorgelegd zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. Uw werkbadge van de organisatie ACEN wordt door het CGVS niet betwist. De kopie van uw badge van NMS werd zijdelings al besproken (zie supra). Bovendien is het opvallend dat u van deze laatste job enkel een kopie voorlegt, terwijl de bewijswaarde van kopies gering is gezien deze makkelijk te manipuleren zijn middels allerlei knip- en plakwerk. Volgens uw verklaring ligt de originele badge trouwens nog thuis (CGVS p. 17). De twee appreciatiecertificaten van uw werk op de militaire basis kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen gezien dit eveneens fotokopies zijn. De kopies van de foto's die u hebt neergelegd van uw familie zijn evenmin voldoende bewijs van uw verklaringen. Deze foto's tonen enkel aan dat er een zekere band is tussen jullie maar toont niet aan dat u een vrees voor vervolging koestert door de taliban omwille van uw werk. Privé-foto's hebben hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Hetzelfde dient opgemerkt te worden over de kopieën die u neerlegt van de medische documenten van uw vader en moeder. U geeft aan dat uw vader geslagen werd door de taliban tijdens een van hun bezoeken. Uit deze documenten is niet af te leiden op welke manier hij aan zijn letsels kwam en wie daarvoor verantwoordelijk is.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Oostenrijk, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert

nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u Oostenrijk al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Inzake de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud stelt het CGVS vast dat deze enkele correcties en aanvullingen zijn die niet leiden tot een andere beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Maar indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de

met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Bevoegdheid van de Raad

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4. Stukken en aanvullende nota

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift de volgende stukken gevoegd:

- Artikel van de website "The Conversation" van 8 februari 2022
- Artikelen van de Website Le Monde van 7 januari 2022 en 14 februari 2023
- Artikel van Reporters Sans Frontières van 18 februari 2023
- Attest van "SAD" aangaande het volgen van Franse lessen

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA, COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

5. Het verzoekschrift

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker merkt tevens op dat hij een vrees voor vervolging loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat hij als verwesterd kan worden beschouwd en het risico loopt niet aan de praktijken die in Afghanistan door de taliban worden toegepast te voldoen waardoor hij kan worden ontvoerd, gemarteld en zelfs gedood. Er is volgens verzoeker sprake van groepsvervolging van Afghanen die een lange tijd in Europa hebben gewoond.

Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan subsidiaire bescherming. Daarbij stipt hij de humanitaire, de socio-economische en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan en verwijst hij naar landeninformatie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

6. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure, en na grondig onderzoek van het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat bepaalde elementen van het vluchtrelaas van verzoeker meer onderzoek vergen, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker vreest te zullen gedood worden door de taliban omdat ze hem ervan verdenken diensten te hebben geleverd aan de vorige overheid gezien zijn eerdere samenwerking met buitenlandse organisaties en overheidstroepen. De activiteiten die verzoeker inroept, betreffen enerzijds de tewerkstelling van 2009 tot 2011, op een militaire basis waar hij diende te poetsen en materiaal op te ruimen

voor een buitenlandse organisatie. Vervolgens stelt verzoeker dat hij met die activiteiten omwille van bedreigingen gedurende tien jaar gestopt was, maar dat hij twee maanden voor de machtsovername van de taliban opnieuw werkte voor het Afghaanse leger op de militaire basis van Gamberi, waarbij hij hielp met het opruimen van onderdelen van ontmantelde voertuigen.

Wat betreft de eerste tewerkstelling in 2009 voor A., betwist verweerder niet dat verzoeker werkelijk tewerkgesteld was op een militaire basis, maar stelt hij dat die tewerkstelling niet volstaat om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. Een kernargument van verweerder is dat verzoeker na het beëindigen van die tewerkstelling tien jaar lang geen problemen meer ondervond met de taliban ondanks dat verzoeker in de regio bleef wonen. Verweerder stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker omwille van een samenwerking, die tien jaar eerder plaatsvond, thans nog gevisieerd zou worden. De Raad acht dit motief draagkrachtig. In het verzoekschrift werpt verzoeker tegen dat hij tien jaar lang niet bedreigd geweest is omdat hij onmiddellijk zijn baan heeft opgezegd zodra de taliban hem in 2011 voor het eerst bedreigden, waardoor de taliban geen reden meer hadden om hem te bedreigen. Op het moment dat hij opnieuw voor een buitenlandse organisatie en vervolgens de overheidstroepen begon te werken in 2021 begonnen de taliban hem opnieuw te bedreigen.

De Raad meent dat hieruit blijkt dat verzoeker erkent dat de taliban gedurende tien jaar lang geen bedreigingen of andersoortige problemen voor verzoeker hebben veroorzaakt omwille van de eerste tewerkstelling. Het feit dat verzoeker er ondertussen mee gestopt was, houdt niet in dat de taliban bijgevolg geen reden meer hadden om tegen hem op te treden. Indien zij werkelijk verzoeker voor die tewerkstelling hadden willen vervolgen, hadden zij in die tien jaar tijd daartoe stappen kunnen zetten. Verzoeker geeft zelf aan dat het naar aanleiding van de tweede tewerkstelling is, dat de taliban hem opnieuw bedreigden, zodat de Raad dan ook focust op de vraag of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van die tweede aangevoerde tewerkstelling. Echter in de huidige fase van de procedure is de Raad niet in de mogelijkheid om met volledige kennis van zaken hierover te oordelen.

Wel blijkt, na grondig doornemen van het administratief dossier, dat verschillende motieven niet draagkrachtig zijn, zoals verzoeker aanvoert.

Zo bijvoorbeeld acht verweerder de tewerkstelling op de militaire basis van Gamberi in 2021, twee maanden voor de machtsovername, niet geloofwaardig. Als eerste reden voert verweerder hiervoor aan dat verzoeker een enorm groot risico genomen heeft door wanneer de veiligheidssituatie in Afghanistan achteruitgaat, een job aan te nemen op een militaire basis. Verzoeker verklaarde aan verweerder dat hij geen andere keuze had en omwille van financiële redenen besloot die job te aanvaarden. Wegens de gezondheidsproblemen van zijn moeder dienden ze de winkel te verkopen, waardoor ze geen inkomen meer hadden. Verweerder acht dit niet geloofwaardig omdat de paternale oom een winkel heeft in Jalalabad, waar de familieleden zich na verzoeker zijn vertrek bevinden en verzoeker volgens verweerder dan een veilige optie had om aan geld te geraken, in plaats van weer te gaan werken op de militaire basis. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij geen andere keuze had om in het levensonderhoud te voorzien, aangezien zijn moeder ziek was en haar medische behandeling betaald moest worden, de zaak van zijn vader was gesloten en zijn oom hem niet in dienst kon nemen.

De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder ziek was en ze psychische problemen had en in Nangarhar de dokters zeiden dat ze naar Pakistan moest voor een behandeling. Hij verklaarde dat de winkel werd verkocht en al het geld dat ze hadden werd gebruikt voor de behandeling van zijn moeder. Verder blijkt dat verzoeker verschillende Pakistaanse medische stukken heeft voorgelegd (deels in het Engels), die betrekking hebben op zijn moeder en die dateren van februari of maart 2021 en waaruit blijkt dat niet alleen een onderzoek werd gedaan van het abdomen, een bloedanalyse of een cardiologisch onderzoek, maar eveneens stukken van de "Sayed psychiatric clinic" van psychiaters en van een neuroloog uit Peshawar. Dit is consistent met de verklaringen van verzoeker dat zijn moeder psychische problemen had, waarvoor ze behandelingen of onderzoeken heeft ondergaan in Pakistan en dit in een periode voorafgaand aan het ogenblik waarop verzoeker verklaart dat hij opnieuw een (risicovolle) tewerkstelling heeft opgenomen. Verzoeker verklaarde in het gehoorverslag ook aan verweerder dat hij wel bang was voor problemen met de taliban, maar dat hij het inkomen nodig had voor zijn kinderen, zijn vader en hij werkloos waren en hij op de een of andere manier iets moest doen voor de familie.

Zoals verweerder opmerkt, betreffen ook de medische stukken inderdaad kopieën, maar heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest van 18 november 2014, nr. 52589/13, MA t. Zwitserland dienaangaande gesteld dat: *"62. Furthermore, the Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special*

difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries (see paragraph 55 above). The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted." Het Hof wijst er bijgevolg op dat ook als enkel kopieën worden voorgelegd of als stukken volgens de beschikbare landeninformatie in theorie kunnen worden gekocht, de documenten toch moeten worden onderzocht voor de beoordeling van de waarachtigheid van het feitenrelaas.

Verder wijst verweerder eveneens op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de Afghaanse overheid als voor documenten van andere personen of instituten. Echter, verzoeker legt thans aangaande zijn moeder geen Afghaanse stukken voor, doch stukken uit Pakistan, waarover geen objectieve landeninformatie is gevoegd door verweerder.

Tot slot moet rekening gehouden worden met het profiel van verzoeker, waarbij hij verklaart vader te zijn van drie kinderen en een vrouw te hebben. In een dergelijke context is het niet onaannemelijk dat hij er toch voor koos zijn gezin te onderhouden, ondanks de grote risico's die de job volgens de landeninformatie (zie infra) inhield. Verweerder veronderstelt op gemakkelijke wijze dat de oom met zijn winkel in Jalalabad verzoeker wel aan een veilige job had kunnen helpen, omdat die thans het gezin van verzoeker onderhoudt.

Verder motiveert verweerder dat verzoeker over zijn tewerkstelling enkel vage en oppervlakkige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker kon enkel zeggen dat de organisatie "iets met constructie" deed, en hij kon geen anekdotes of verhalen vertellen. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij maar twee maanden voor dat bedrijf heeft gewerkt en hij daar hielp bij het herstellen van defecte voertuigen. Hij stelt dat dit bedrijf te vinden is op internet als "National Maintenance Strategy – ground vehicle support", hetgeen zijn verklaringen bevestigt. Hij gaf ook de namen van de twee verantwoordelijken en hun respectievelijke taken, waarbij verzoeker verwijst naar pagina 8 van het gehoorverslag.

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad weinig kan antwoorden op de vraag naar anekdotes of verhaaltjes, maar voor het overige wel een duidelijke jobomschrijving kon geven en ook details gaf, zoals de namen van de collega's en hun respectievelijke taken, zoals wie moest instaan voor de veiligheid van de werknemers, wie de aanwezigheden controleerde en hen betaalde. Verzoeker geeft ook de dagindeling weer. Daarbij moet rekening gehouden worden met het profiel van verzoeker, zoals het feit dat niet betwist is dat hij analfabeet is en het feit dat verzoeker een eerder eenvoudige job had. Verder verklaarde verzoeker eveneens dat zijn laatste tewerkstelling eerst voor buitenlanders was, dat die -kort nadat hij zijn tewerkstelling aanvatte- zijn vertrokken en de werkplaats nadien werd overgenomen door het Afghaanse leger. Op de appreciatiebrieven die verzoeker voorlegt, wordt ook melding gemaakt van de "NMS" in het kader van het "ministry of national defense" en het "ANA 201 Selab corps".

Volgens de landeninformatie vindbaar in de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, bron waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, zijn vroegere leden van het Afghaanse leger een prioritair doelwit van de taliban. Er was reeds gedurende de jaren voor de machtsovername sprake van aanvallen tegen legerbasissen, politiestations, checkpoints, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANDSF) en dit werd uitdrukkelijk gelegitimeerd door de "Laheya" gedragscode van de taliban. Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF-leden vermoord, die zich overgaven of werden vastgehouden. Na de machtsovername werd in een eerste persconferentie een algemene amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd niet gerespecteerd door vele talibanleden. De talibanleiders hebben onvoldoende controle over de leden en vele talibanstrijders handelen op eigen initiatief omwille van persoonlijk vijandschap of een wraakgevoel. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die betrokken waren in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. In bijna alle provincies worden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis-aan-huiszoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheids-personeel en ANDSF-leden op te sporen. Ook in de EUAA Country Focus van december 2023 (p. 60), hetgeen verweerder via een aanvullende nota ter kennis brengt, leest de Raad dat volgens een internationale analist en journalist het onmogelijk is om patronen te ontwaren van welke specifieke profielen bij het veiligheids-personeel van de vorige regering precies worden geïdentificeerd, maar dat wel kan vastgesteld worden dat de taliban in elk geval een specifiek probleem hebben met de Afghaanse special forces, getraind door de Amerikanen, de legercommando's en de Afghaanse lokale politie.

Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten, volgens een bron kunnen zij er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen. Ook familieleden werden gedood, ondervraagd en gefolterd door de taliban. Diverse organisaties constateerden dat familieleden van voormalige veiligheidstroepen of overheidsmedewerkers slachtoffer zijn geworden van ondervragingen, mishandeling, geweld en executies. Ook andere bronnen stelden dat bedreiging van familieleden gebruikt werd als drukmiddel op personen die vervolgd worden door de taliban. Hierdoor liepen de familieleden ook zelf gevaar (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 70-74 geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Uit het voorgaande blijkt dat indien verzoeker met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zijn tewerkstelling kan aannemelijk maken, een hoog vervolgingsrisico uit de objectieve informatie blijkt, ook al had verzoeker zelf geen hoge functie binnen het leger. Zo blijkt eveneens uit de door verweerder gehanteerde bron "EUAA COI report Afghanistan Targeting of individuals" van 2022 dat volgens UNAMA mensen met een verschillende graad van band met de voormalige overheid het slachtoffer kunnen worden van geweld door de taliban, *'from senior officials, to drivers, bodyguards and relatives'*. Men dient volgens UNAMA geen hoge functie te hebben binnen het voormalige overheidsapparaat om mogelijk gevisieerd te worden (p. 81).

Echter, zoals hoger gesteld, beschikt de Raad niet over voldoende objectieve informatie om met afdoende kennis van zaken over de geloofwaardigheid van die tewerkstelling te oordelen. Zo beschikt de Raad niet over specifieke informatie over de legerbasis Gamberi op het ogenblik van de aangehaalde feiten. Zo verklaart verzoeker dat hij twee maanden voor de val voor die organisatie ging werken, die kort nadien werd overgenomen door het Afghaanse leger. Echter de vraag stelt zich of die legerbasis op dat ogenblik nog actief was en wanneer de provincie Laghman werd overgenomen door de taliban. Uit de door verweerder overgemaakte info blijkt immers dat niet alle provincies van het hele land op hetzelfde ogenblik in handen vielen van de taliban. De Raad beschikt ook niet over objectieve informatie wie die basis in Laghman in beheer had teneinde het relaas te kunnen verifiëren waar verzoeker verklaart dat hij eerst werkte voor een organisatie in handen van buitenlanders en dat dit vervolgens werd overgenomen door het Afghaanse leger.

Het administratief dossier bevat weliswaar objectieve landeninformatie maar niet met betrekking tot de voormelde relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst of met betrekking tot de waarde van Pakistaanse (medische) stukken in weerwil van artikel 48/6 § 5, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet en artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *"in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn"*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *"inhoudt dat de beslissingsautoriteit, (...), de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker."* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *"ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)"* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES